

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4698/2021
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Такић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранимир Марковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1493/21 од 12.05.2021. године, у седници већа одржаној 08.12.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1493/21 од 12.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 117/19 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу на име дуга износ од 825 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом по стопи Европске централне банке, од 24.02.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа од 825 евра до траженог износа од 1.000 евра, као и на име законске затезне камате за период од 01.10.2012. године до 24.02.2015. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова поступка износ од 128.900,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 1493/21 од 12.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 117/19 од 16.10.2020. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 117/19 од 16.10.2020. године у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу на име трошкова поступка износ од 94.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да суд усвоји ревизију као основану и преиначи другостепену пресуду или исту укине и предмет врати на поновно суђење.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда (којом је одлучено у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате износа од 1.000 евра је поднета 24.02.2015. године и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

У конкретној ситуацији, није од утицаја на другачију одлуку овога суда указивање у ревизији на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, с обзиром на то да се ради о спору мале вредности и да у том спору нема места примени цитиране одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. При том, преиначена је само одлука о трошковима поступка, који у конкретној ситуацији не чине главни захтев у смислу одредбе члана 28. став 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић